

med dem, og det kunde han gøre, da Vinden var god, for ellers vilde Fiskene være bleven ødelagt. Men paa disse to Rejser tjente denne Fisker paa Fisk, som han ellers var tvungen til at kaste over Bord, 2,200 Mark. En anden Gang kom han fra Graadyb med 800 Snese Rødspætter. Det tillodes ham dog kun at bringe 100 Snese af disse i Land. Resten, 700 Snese, maatte han kaste over Bord, og de repræsenterede for ham en Værdi, der, hvis han havde solgt dem den Dag, de vare indbragte, var løben op til 730 Kr. Saaledes er det ikke blot gaaet denne Fisker, men ogsaa mange andre Fiskere dernede. Det er saaledes meget betydelige Kapitaler, der gaa til Grunde for Fiskerne. Det er dog Fiskeri, som foregaar ude i det aabne Hav, hvor det ikke kan forbydes nogen at fiske, og hvor der endog-saa foregaar det, at fremmede Fiskere ligge klos op ad vore Fiskere, og naar disse ere tvungne ved vor Lovbestemmelser til at kaste disse Fisk over Bord, skrabe de fremmede Fiskere dem op igen.

Det er saa unaturlige Bestemmelser, at jeg ikke forstaar, at Lovgivningsmagten vil opretholde saadanne Bestemmelser. De ere i sin Tid komne ind i Loven paa Grund af den mærkelige Kommission, som skulde lave en Betænkning, og den højtærede Minister var da nødt til at gaa frem efter denne Betænkningens Bestemmelser. Jeg vil spørge den højtærede Minister, om der ikke var Rimelighed for snart at faa en anden Kommission nedsat af ny kompetente Folk, i alt Fald er der den Grund til at nedsætte en Kommission igen, at Videnskaben siden den Tid har gjort ganske betydelige Fremskridt med Hensyn til Fiskeriet, Fiskeyngel og Fiskevandring, saa jeg antager, at en kompetent Kommission vilde komme til andre Anskuelser end dem, der bleve fremsatte af den anden Kommission. For mig synes dette lille Lovforslag at begrunde sig selv, og jeg skal ikke opholde det høje Tings Tid mere, men anbefale det til velvillig Fremme og ligeledes til den højtærede Ministers Imødekommen.

N. C. Christensen: Saa vel gennem de videnskabelige Undersøgelser, som gennem de praktiske Erfaringer, Fiskerne have gjort, er det slaaet fast, at der ved Graadyb, i alt Fald paa visse Tider af Aaret, opholder sig et meget stort Antal Rødspætter, Rødspætter, som kun udvikle sig meget langsomt nærmest af den Grund,

at Næringsforholdene der ikke ere saa gode, som de skulde være. Og det er derfor vistnok kun ganske rimeligt, at man giver Tilladelse til der at ilandbringe Fisk med mindre Maal, end Loven nu tillader. Naar man fra Forslagsstillere Side nu ønsker, at Loven skal gælde for Fisk, der fanges i det aabne Hav, altsaa udenfor Landets Søterritorium, er der naturligvis noget berettiget deri. Det er saaledes, at Fiskerne stadig klage over, at naar de ligge derude sammen med andre Landes Fiskere, ere de tvungne til at kaste saadan Fisk i Vandet igen, som andre Landes Fiskere beholde, ja, endog-saa afkøbe de danske Fiskere, dersom de kunne faa Fiskene sorteret derude. Der er naturligvis den Ulempe ved det foreliggende Forslag, at det vil blive ret vanskeligt at faa indført Kontrolbestemmelser, saaledes at det kan godtgøres, at Fiskene er fanget ude paa det aabne Hav, og at det ikke er Fisk, der ere fangede paa dansk Søterritorium. Men for saa vidt man er i Stand til at indføre Bestemmelser, der skabe nogenlunde Betyggelse mod Misbrug af Retten til at ilandbringe Fisk, der ere fangede paa det aabne Hav, vil et saadant Forslag kunne virke heldigt. Jeg vil derfor anbefale, at man i alt Fald underkaster Forslaget en Overvejelse, og jeg tror, at Fiskerne ville blive glade ved, om man kunde bringe noget ud deraf.

Landbrugsministeren (Ole Hansen):

For saa vidt vi overhovedet skulle ind paa en stykkevis Reform af vor Fiskerilovgivning, erkender jeg, at man her berører et af de Spørgsmaal, som trænge sig stærkt frem og sikkert trænger til at faa en fornuftig og god Løsning, fremfor de Bestemmelser, vi have angaaende dette Forhold. Men det er det, der for mig er tvivlsomt, om det er rigtigt allerede nu at begynde at lovgive stykkevis paa dette Omraade. Jeg berørte det i Gaar under Behandlingen af et Par andre Forslag, og jeg skal derfor ikke omtale det nærmere i Dag. Det Emne, som det foreliggende Forslag vedrører, er jo ogsaa berørt i det Lovforslag, der foreligger til Behandling i det andet Ting, men der gaar det ganske vist ud paa, at det kun skal være for et Tidsrum af to Maaneder, at saadan Ilandbringelse af Undermaalsrødspætter skal være tilladt, medens Forslaget her gaar meget videre, idet det ingen som helst Tidsgrænse sætter. Hvis vi overhovedet skulle tage dette Spørgsmaal op, er det dog tvivlsomt, om det vil